

Vid foten av Fuji

av Håkan Almgren

1

Videofonen på sängbordet brummade till i mjuk baston. Johan Berg vaknade och tittade på urtavlan uppe i videofonens högra hörn: 03.15.

Han suckade djupt. Samtal vid den här tiden kunde bara betyda bekymmer.

När han släppt igenom samtalet, stirrade en blek man på honom från skärmen.

"Johan?"

Johan satte sig på sängkanten, plötsligt klarvaken.

"Ja."

Mannen på skärmen hade gulblont hår och ljusblå ögon. Svettpärlor glänste på den rynkade pannan. Johan kände igen honom, trots alla år som gått: Joakim Bander.

"Jag behöver din hjälp. Något... något har gått snett."

"Vad har hänt?"

"Jag kan inte säga det över videofonen. Någon kanske lyssnar."

Johan skakade på huvudet.

"Ingen avlyssnar min videofon. Det garanterar jag."

"Kan du komma hit?"

Johan betraktade honom under tystnad, en tystnad som gav bitterheten tid att välla fram.

"Nej. Har du problem, så kan du vända dig till någon annan. Okej?"

Joakim Banders ansikte ryckte av ångest.

"Förlåt", sade han. "Förlåt mig. jag trodde..."

Johan bröt förbindelsen och svor till. Han skulle inte kunna somna om. Istället steg han upp, tog på sin morgonrock, gick ut i köket och kokade kaffe och försökte hålla minnena på avstånd, minnen som rörde familjen Bander.

2

Tre månader senare satt Johan Berg vid sitt skrivbord och betraktade en offert på nya handeldvapen. I egenskap av direktör för säkerhetsbolaget Detektorama var sista ordet hans i den här frågan. Beslutet behövde inte grundas hos Torvald Stolpe, som var VD för Banderkoncernen och den som tvingat in Detektorama i koncernens nät. I viktigare frågor var det dock ett måste. Stolpe och hans styrelsemedlemmar styrde med järnhand, och trots att Johan skapat Detektorama kunde de slänga ut honom om han visade prov på dåligt uppförande.

Johan lockades inte av tanken på att byta ut fotfolkets Sig Sauer mot offertens Heckler & Koch. Av sentimentala skäl föredrog han de gamla, för det var med hjälp av dem han hade startat bolaget. När upprätthållandet av lagen blev en bolagsangelägenhet hade han, tack vare kontakter, köpt upp polisens gamla handeldvapen för en struntsumma. Och genom att snabbt vara den bäst utrustade hade han vunnit flest marknadsandelar och fått ett gott rykte. Marknaden älskar den som gör rätt sak i rätt stund. Och sedan dess hade Detektorama försett statens domstolar med mål, så åklagare och advokater kunde dansa sin uråldriga dans kring käranden och svaranden.

Skärmen på hans skrivbord aktiverades med ett pip. Han lade undan offerten och såg Kaj Strömberg uppenbara sig i skärmrutan. Kaj var chef för narkotikaenheten och nu stod han utanför Johans dörr och vinkade åt videoögat.

Johan tryckte på knappen i armstödet och dörren till hans kontor gick upp. Kaj steg in. Något mullvadsligt vilade över honom: sömniga, närsynta ögon, korta ben och en putmage som skymde bältesspannet. Att döma av leendet var det något särskilt på gång.

”Vi har fått en ganska lustig anmälan”, sade han.

”Lustig? Hurså?”

Kaj log alltid när han stod inför problem; ju större leenden, desto större problem. Johan reste sig.

”Det är en kvinna som vill anmäla någon som bor i Banders gamla villa. Du vet, den nere vid havet.”

Johan stelnade till.

Jag behöver din hjälp. Något... något har gått snett.

”Vad handlar det om?”

Kaj slog ut med händerna.

”Rubricering? Tja, hon hävdar att hon blivit bestrålad.”

Johan blängde på Kaj. Om det var ett skämt var det riktigt dåligt. Kaj fortsatte le.

”Hur? Har hon tvingats ut i Barsebäcksruienen? Den är väl sanerad?”

”Barsebäck har ingenting med det här att göra. Hon påstår att hon blivit bestrålad i Banders villa. Och eftersom villan är ditt gamla bevakningsområdet, så tänkte jag bara höra med dig om det fanns någon möjlig strålningskälla.”

”Nej, nej! Det är ju absurt.”

”Ja, själv tror jag att hon är påtänd”, sade Kaj och nickade bekräftande åt sitt eget påstående. ”Förresten, vem bor i villan? Gubben Bander är ju död.”

”Hans son.”

Kaj höjde ögonbrynen.

”Verkligen? jag visste inte ens att han hade en son. Vet du vad han heter?”

”Joakim. Joakim Bander.”

”Jaha, då förstår jag. Ludret kallar honom Jocke. ”

”Ludret?”

”Ja. Kvinnan tillhör Eskortservice AB.

Johan förstod varför Kaj log. Eskortservice ingick inte i Banderkoncernen, och om det hon sade var sant, kunde det alltså inte lösas internt. Stora skadestånd och stor publicitet kunde bli resultatet.

Han kände stark motvilja. Det här var inget som han ville ha med att göra. Samtidigt visste han att han som direktör gjorde bäst i att reda ut historien och undvika skadeståndsanspråk gentemot Banderkoncernen.

Om kvinnans påstående var sant... Om Torvald Stolpe hörde talas om det... Johan insåg plötsligt att han stod och var rädd för Joakims skull, inte sin egen.

”Var är ludr... *kvinnan* nu?”

”I ett av förhörssrummen. Ska du prata med henne?”

”Lita på det.”

3

Förhörssrummen låg längs en lång korridor i källaren. Utanför ett av rummen stod en välklädd kvinna. Johan kände igen henne. Katarina Blom, jurist hos Åkerblom & Son. Johan suckade och Kaj sade:

”Jag var tvungen att låta ludret ringa. Hon är ju inte arresterad.”

”Kalla henne inte *ludret*”, väste Johan. ”Framförallt inte inför juristen. Det kan bli en åtalspunkt mot oss.”

Kaj gjorde en gest som symboliserade en dragkedja över munnen.

Johan log vänligt mot Blom, som mötte honom som en jämlik. Kaj var däremot luft för henne.

”Min klient, Linda Lame...”, började Blom.

”Jag vet”, sade Johan och log så att det gjorde ont i kinderna. ”Ska vi gå in?”

Han öppnade dörren och tänkte: Linda Lame, vilket namn!

Varje mottagningsrum var försett med ett bord och fyra stolar. På bordet stod en digital bandspelare och från taket hängde en mikrofon. Linda Lame satt vid bordet och rökte något som doftade mer än vanlig tobak. Hon hade rött hår i korkskruvslockar och

ögon målade i mörkgrönt. Johan uppskattade hennes ålder till närmare fyrtio. I hennes bransch var det en hög ålder.

"Eftersom övergreppet skedde i ert distrikt", sade Blom, "och eftersom mannen som utfört det är nära knuten till Banderkoncernens kärna, ser vi helst att någon representant för koncernstyrelsen också är med."

Johan kände hur svetten bröt fram i pannan.

"Nu ska vi inte förhastad oss", sade han och tänkte: De vet vem han är. Kanske rör det sig bara om ett bedrägeri, ett försök att tjäna stora pengar genom ett luddigt skadeståndskrav.

Jag behöver din hjälp. Något... något har gått snett.

Han satte sig ner framför Linda och log. Han presenterade sig som Detektoramas direktör, men hon verkade inte det minsta imponerad. Hennes blick var dimmig. Han bad henne släcka cigaretten.

"Visst", sade Linda och skulle just fimpa mot bordsytan när Bloms högra hand for fram och fångade upp cigaretten i sina långa, rödglänsande klor.

"Jag kan hålla den så länge", sade hon med ett besvärat leende.

"Ni tar sannerligen hand om era klienter", sade Johan.

Blom log snett, tog några steg bort och höll cigaretten ifrån sig på armlängds avstånd. Kaj hämtade ridderligt ett askfat åt henne från ett angränsande rum. Hon tog emot det utan att se på honom, fimpade cigaretten och ställde askfatet vid sidan av fröken Lame.

"Berätta", sade Johan och lutade sig fram.

"Jag har blivit bestrålad. Min syn har försämrats. Jag ser suddigt."

Hon kisade demonstrativt mot sin framsträckta handflata och lät handen glida fram och tillbaka på olika avstånd.

"Usch!" sade Kaj. "Bara ledsyn kvar, verkar det som."

"Jag tycker inte om er kollegas attityd", sade Blom och blängde på Johan. Han bad Kaj lugna sig och frågade sedan fröken Lame *hur* hon blivit bestrålad.

"Spelas det här in?" undrade hon och tittade på bandspelaren.

"Nej, inte än. Var snäll och svara på frågan."

"Jag blev bestrålad i det där husets källare."

"Av vem? Och exakt hur? Hur vet ni att det var strålning?"

"Han hade sådana symboler på väggarna. Gula och svarta."

"Rund gul figur med svarta trekant?"

"Just precis. Och jag fick ställa mig i en tub av glas, som i en av de där rymdfilmerna. Han lovade mig att jag inte skulle bli skadad. Det skulle liksom bara blixtra till i huvudet på mig och sedan skulle det surra någon minut och sedan skulle det vara färdigt. Förstår du?"

Johan svarade inte. Kaj kunde ha rätt om att hon var påtänd. Hon verkade en aning groggy.

"Hur hamnade ni där? Alltså inte i tuben, utan hos Bander."

Linda Lame tittade osäkert på Blom, som nickade.

"Jag frilansade", sade hon.

"Jaha", sade Johan lättat och vände sig till Blom. "Det betyder att det här ligger utanför Eskortservice. Hon frilansade, alltså utsattes hon för *vad det nu var* utanför sin tjänst. Alltså kan inga skadestånd yrkas för..."

"Så enkelt är det inte", sade Blom med is i rösten. "Vi har klausuler för anställdas fritid."

Johan svor inom sig, vände sig på nytt till fröken Lame och frågade hur hon kommit i kontakt med Joakim Bander.

”Jag annonserar på nätet. De som är intresserade lämnar namn och adressuppgifter på min hemsida och jag kopplar in mig på skatteverket och kollar deras inkomster.” Hon tryckte höger pekfinger mot höger näsvinge och såg klurig ut. ”Rikast vinner. Förstår du?”

Kaj fnös till.

”Ni vet väl”, sade Johan lugnt, ”att frilansare löper stor risk att bli mördade. Vi har en statistik som är mycket illavarslande.”

”Inte om man sköter det på mitt sätt. De kontaktar mig, jag söker upp dem. Men innan jag sticker dit lämnar jag kvar en utskrift av adressen hemma. Om något skulle hända mig, så... Förstår du?”

Hon försökte se skarp ut men han märkte att hon kämpade för att inte ögonen skulle gå i kors.

”Jag förstår”, sade Johan.

”Men det hemskaste av allt”, sade hon och rös teatraliskt, ”var inte strålningen, utan den där robothunden. Den har rödglödande ögon och låter som ett gammalt Nintendo-spel.”

”Uppe bland molnen, inne i dimman, sjung dudelidej”, viskade Kaj diskret i Johans öra.

Han viftade undan honom och frågade Linda hur mycket hon fått betalt för att stå i den där rymdtuben. Linda tittade återigen på Blom, som skakade på huvudet och sade:

”Det är inte intressant i det här fallet. Det intressanta är om min klient har utsatts för obehag eller inte.”

Johan höll upp en hand för att hindra henne från att rabbla paragrafer. Han föreslog att de skulle ta med fröken Lame och besöka Banders villa för att kontrollera hennes påstående. Katarina Blom godkände förslaget.

”En bluff”, viskade Kaj till Johan. ”Robothund, herregud!”

4

Banders gamla villa låg i utkanten av staden. Tord Bander, ursprungligen biokemist och skapare av den första HIV-blockeraren, hade köpt upp hundra hektar vid havet och rivit grannhusen av säkerhetsskäl. Villan var omgärdad av en hög mur, så insynen var lika med noll. Och Johan visste att Tord brukat njuta av havsutsikten från ovanvåningen med hjälp av ett periskop.

I mitten av muren fanns ett valv med en port av stål. Johan parkerade precis utanför.

En tät dimma låg över slätten. Havet gick inte att urskilja; det hade man inte kunnat göra på många år från det här avståndet. Baltisk dimma, tänkte Johan och justerade andningsfiltret. Kaj och Linda hade också dragit på sig sina.

"Titta", sade Linda och pekade på Kaj, Johan och sig själv. "Vilka är vi?"

"Va?" sade Kaj.

"De tre små grisarna! Nöff! Nöff!" sade Linda och brast ut i ett gällt skratt.

"Låt oss bli klara med det här", sade Kaj surt.

Johan öppnade centrallåset, varpå de steg ut.

Tord Bander lutade sig över honom i limousinen och pekade mot muren.

"Därinne bor jag och min son."

"Var är hans mamma?"

"Hon är död. Och Joakim, han är... han är inte som andra."

Johan tittade frågande på den gamle mannen som höll hans hand.

"Hans immunförsvar är svagt. Han har svårt att umgås med människor. Rädd... rädd för allt. Men du är inte rädd, Johan?"

"Nej, jag är inte rädd."

"Vem är det?" undrade en ängslig och nervös röst, när Johan ställt sig under vide-öogat i den utskjutande delen av valvet. Johan visade sitt ID-kort med Detektorarnas logotyp: en holografisk bild, där två ögonglober rullade runt i ett liggande förstoringsglas.

"Linsen är smutsig", sade rösten. "Jag ser inte."

"Det är han", viskade Linda och stötte Johan i sidan. "Det är galningen. Strålman-
nen."

Johan ignorerade henne.

"Det är jag", sade han. "Öppna."

"Johan?" sade rösten klenroget.

"Är ni vänner?" sade Linda och spärrade upp ögonen i fasa och tog några steg bort. Kaj tittade också förvånat på honom.

Dörrlåset smällde till och den tjocka och tunga porten gled upp.

Efter att ha passerat trädgården gick de in genom husets sluss där brummande utsug renade dem från den Baltiska dimmans sporer och bakterier. Allt är sig likt, noterade Johan. Tjugo år hade passerat sedan han sist varit här.

Det kom ut i ett stort rum med tre dörrar och en trappa mot ovanvåningen. I rummet fanns ännu en sluss, som ledde ut mot trädgården.

En av dörrarna var öppen och Johan visste att det var dörren till källaren.

"Var är han?" undrade Kaj och såg sig omkring.

"Vad ska jag här och göra?" undrade Linda. "Varför kunde ni inte bara åka och hämta honom? Vet ni vad det här kostar mig i förlorad inkomst?"

Joakim kom upp ur källaren, uppenbart skärrad. Han såg bedjande på Johan.

"Vad gäller det?" undrade han.

Johan nickade mot honom.

"Är det han?"

"Ja", sade Linda och höjde förorättat på hakan.

Han ser inte frisk ut, tänkte Johan. Blek och hålögd.

Kaj började förklara situationen för Joakim medan Linda gömde sig bakom Kajs ryggtavla och föreslog att de skulle skjuta strålmannen. Hon hade ju sett att Kaj bar pistol.

Plötsligt vrålade hon så att alla hoppade till.

Snett bakom Joakim rörde sig en kromglänsande hund. Dess kropp påminde om ett vinthundsskelett med stålvajrar som senor och smäckra kuggjul och elmotorer som muskler. Hunden betraktade dem med laserglödande ögon, lade svansen mellan benen och gick fram till slussen mot trädgården. Med nosen knuffade den upp de två dörrarna och försvann ut.

En lång tystnad följde. Sedan bad Johan Kaj att stoppa undan pistolen. Kaj gjorde som han blivit tillsagd och återfick sin lugna min, som om robohundar varit vardagsmat i hans liv.

”Jag är allergisk mot riktiga hundar”, förklarade Joakim med blicken blygt i marken. ”Så jag byggde en egen. Beträffande strålningen... Det är omöjligt. Följ med mig ner i källaren, så ska jag visa.”

”Jag går inte ner där igen”, sade Linda när Kaj och Johan börjat följa Joakim.

”Stanna häruppe då”, sade Kaj. ”Och vänta på hunden.”

Linda skyndade sig efter dem.

Källaren liknade ett laboratorium. Väggarna var täckta av hyllor och varje hylla hyste ett energiminne av senaste modell. Energiminnen baserades på energistrukturer istället för hårddiskar och hade en nästan oändlig lagringskapacitet. Varje energiminne var försett med en slags kod, noterade Johan.

I ett av hörnen stod en anläggning för virtuell verklighet och på bordet intill låg en gammal datahandske i plast där listerna som skyddade fiberoptiken hade spruckit av ålder.

Rymdtuben, som Linda talat om, stod i mitten av rummet. Det var en två meter hög glastub med en öppning så att man kunde stiga in i den. Runt tuben löpte en aluminiumring som Linda ivrigt pekade på och sade att strålningen kom ifrån.

Joakim ställde sig vid tangetbordet till vv-anläggningen och tryckte in en kod. Linserna på insidan av aluminiumringen började glöda rött. Ringen var inget annat än en laseravläsare, som kunde klättra upp och ner för tuben och täcka en hel människokropp.

Linda tittade uppförande på Johan och Kaj.

”Var det allt han gjorde?” undrade Johan.

Hon tittade förfärad på honom.

”Räcker det inte, menar du?”

”Kan ringen avge skadlig strålning?” frågade Johan Joakim.

Han skakade på huvudet.

”Ja, men det där då?” sade Linda och pekade på skylten med symbolen för strålning som satt på insidan av källardörren.

”Ett skämt”, sade Joakim. ”Det finns elektromagnetiska fält här på grund av datorerna och energiminnena, men ingen strålning som är skadlig.”

”Lögnare!” skrek Linda desperat. ”Hur förklarar du då att jag ser så jäkla dåligt! Jag hade perfekt syn tills du bestrålade mig!”

Johan skakade på huvudet. Han kände lättnad. Det hade trots allt bara varit ett missförstånd. Joakim tillhörde de som avläste människor för manipulering i virtuella världar. Det var inget unikt, inget skadligt heller. För en sådan som Joakim var det kanske

enda sättet, ett simulerat umgänge. Men att han vågat kontakta prostituerade var något som förvånade Johan. Och han undrade fortfarande över det där videofonsamtalet för några månader sedan.

”Låt oss gå upp”, sade han.

”Det är bara för att ni känner varandra”, muttrade Linda. ”Jag vet nog hur det funkar.”

Uppe ur källaren gick Johan bort till slussen som ledde till trädgården. Han kisade ut genom de två glasgluggarna och såg knotiga träd och bladlösa buskar vrida sig i dimman. Och en bit bort glödde två ögon.

Han trädde andningsfiltret över ansiktet.

”Vart ska du?” undrade Kaj som stod tillsammans med Linda borta vid den andra slussen. Kaj hade just bett Joakim om ursäkt för att de besvärat.

”Jag måste se mer av den där hunden. Den är fantastisk.”

”Gå inte ut i trädgården”, bad Joakim.

Rösten skälvde igen.

Alla stirrade på honom.

”Det är så sörjigt därute”, tillade han tyst.

Något i hans hållning fick Johan att tveka. Men han var tvungen att se hunden igen innan han gick. Han tryckte upp slussdörrarna och trädde ut i den kalla dimman.

Hunden höll på att gräva i jorden, som verkade porös och mjuk. När Johan närmade sig lyfte den på huvudet, stirrade på honom och viftade på svansen av kromade kotor. Hur har han fått den att röra sig så perfekt? frågade sig Johan. Det låg en matematisk exakthet över rörelserna, en tilltalande mjukhet.

Hunden hade gjort en halv meter djup grop. Johan undrade vad han letade efter. Ett ben? Knappast troligt, eftersom hunden inte hade några käkar. Han tog ut en pennlamppa ur innerfickan, tände den och riktade strålen ner i gropen. Hunden viftade ivrigt på svansen, verkade på lekhumör.

På gropens botten kunde Johan urskilja en hand.

5

Tre dagar senare satt Johan inför Banderkoncernens VD, Torvald Stolpe, som tittade forskande på honom över skrivbordet. Till höger om Johan satt PR-chefen Sonja Sun. Torvald Stolpe hade snövit hår och buskiga, grå ögonbryn och blå ögon. Sonja Sun hade svart hår och mörkbruna ögon. Stolpe och Sun hade fått ett stort problem: Joakim Bander.

"Vi har tittat på ert PM", sade Stolpe till Johan. "Ni håller Joakim Bander i ert häkte. Hur många vet om det?"

"Förutom häktespersonalen, som lyder under tystnadsplikt, bara jag och Kaj Strömberg."

"Ja, tystnadsplikten är ju del av Detektoramas reklam", sade Sun och lutade sig närmare Johan. "Hos oss är tystnadsplikt ingen relik, heter det väl?"

"Precis", sade Johan och skruvade på sig. VD och PR-chefen verkade vara ute efter honom.

"Vi tänker testa det påståendet", sade Stolpe och log brett.

"Hurså?" undrade Johan.

"Låt mig först få klarhet i en och annan sak. Den här eskortkvinnan... äh, med strålningen..."

"Linda Lame" fyllde Sun i.

"Just det. Lame. Hon hade alltså inte blivit bestrålad?"

"Bara med ofarlig laser", sade Johan.

"Hon är det minsta av våra problem", sade Sun. "Den döda, Barbara Bellissima, är vårt största, förutom Bander själv."

Johan torkade omärkligt av handsvetten på byxbenet.

"Om det här kommer ut", fortsatte Sun, "kommer det att drabba koncernen hårt. Vi är i ett känsligt läge. Blir det allmänt känt att Tord Banders son är rubbad och pervers och har orsakat en kvinnas död, så rasar aktierna överlag. Massmedia kommer att göra en gigantisk sak av det."

"Hur förklarar han hennes död?" frågade Stolpe Johan.

"Han gjorde en avläsning av henne. Hon fick panik, rusade ut ur tuben, uppför den branta källartrappan, snavade och föll baklänges. Hon bröt nacken i fallet. Våra läkare hävdar att hon var LSD-påverkad. Avläsningen kan ha skapat en hallucination som..."

"Vi är inte intresserade av era spekulationer!" fräste Sun. "Vi vet att ni sedan gammalt har en koppling till familjen Bander. Tord Bander tog er under sina vingars beskydd, gav er en utbildning i matematik och datalogi som ni inte lyckades fullfölja. Ni flydde in i militären några år, föddes på nytt, tycks det, och skapade Detektorama."

Johan kände svetten bryta fram i pannan.

"Han var en god vän till min mor."

"Bea på arkivet", sade Sun till Stolpe, som tydligen aldrig hört historien förut. "Bea dog för några år sedan, så ni minns henne kanske inte. Men jag kan slå vad om att ett DNA-test skulle visa att vår gode direktör Berg är en av Tord Banders oäktingar. En oäkting som han tydde sig till när hans äkta son visade sig vara en överfobisk, socialt handikappad loser. Han försökte göra Berg till en arvinge, för Berg var inte rubbad, men inte heller ett geni som Joakim, och därför tappade Tord så småningom intresset. Har jag fel?"

Hon vände sina brinnande ögon mot Johan, som kände hur blodet försvann från ansiktet. Torvald nickade eftertänksamt.

"Som jag sade", började han och gjorde en paus för att låta Johan hämta sig. "Vi ska nu testa er slogan om tystnadsplikt."

Johan försökte koncentrera sig på det Stolpe sade. Han fick uppbåda all sin självdisciplin.

"Joakim Bander producerar inget vi kan ha nytta av. Han har inga släktingar, inga äkta, åtminstone. Inga vänner, inga inflytelserika beskyddare. Hans pengar är snart slut

efter alla inköp av högteknologi. Kort sagt: Han är som juridisk och ekonomisk person redan död. Nu vill vi röja undan den fysiska personen.”

”Ja, vem vet vad han gör härnäst? Mördar ett barn, kanske.”

”Det var en olyckshändelse”, viskade Johan.

”Det kan vi inte vara säkra på. Vi har bara Joakim Banders ord på det.”

”Läkarna sade att skadorna hon fått var typiska för...”

”Herregud! Det är fullkomligt ointressant”, sade Sun. ”Fakta och sanning betyder ingenting. Massmedia kommer inte att bry sig om sådana petitesser. De kommer att utmåla Bander som totalt psyko och vår koncern kommer att ta skada!”

”Vi vill att ni eller någon i ert bolag röjer undan Joakim Bander. Redan imorgon. Tiden arbetar emot oss. Vägrar ni slaktar vi ert bolag och era medarbetare kommer att förses med näringsförbud inom koncernen, och det är ju inom vida gränser, som ni förstår.”

Stolpe log löftesrikt mot honom.

”Vi vet ju hur ni månar om era anställda”, sade Sun. ”Tänk på vilka tragedier ett näringsförbud innebär.”

”Vi vet att ni kommer att göra det, Berg, och göra det bra”, sade Stolpe godmodigt, som en förälder till sitt barn inför ett prov i skolan.

Johan lyssnade till instruktionerna, lämnade därefter rummet och letade upp närmaste toalett, där han kräktes.

Efter att ha fräschat upp sig litet återvände han till Detektorama.

6

Nere i häktescellen satt Joakim vid ett enkelt träbord. Framför honom låg en bunt papper och en penna. Han vände blicken upp mot Johan, som lutade sig mot den vitmålade cementväggen, och sade:

”De tänker döda mig.”

Johan svarade inte.

”Jag vet det. Jag vet hur de tänker.”

”Var det därför du kontaktade mig, efter alla dessa år?”

”Ja, jag fick panik. Jag visste inte vad jag skulle göra. När hon föll nerför trappan insåg jag vilken idiot jag varit, vilka risker jag tagit. Ingen skulle hjälpa mig om något gick snett. Att vara ensam har sina nackdelar.”

"Jag kan inte döda dig, Joakim."

Joakim log mot honom och sade:

"Vad betyder själen för dig?"

"Själen? Hur menar du?"

"Tror du det finns en själ som kan frigöra sig från kroppen?"

Johan skakade på huvudet.

"Jag är inte religiös", sade han. "Ibland önskar jag att det var sant, men... Nej, själen är identisk med hjärnan. Varför frågar du?"

"Jag ville bara se om vi är överens, och det är vi. Vet du att forskningen kring gravitationsvågor har fått fram ett avläsningsinstrument för rörelser på molekylär nivå? Inte? Nej, det är det inte många som vet."

Johan var förbluffad. Joakim stod inför döden och det enda han pratade om var teknikens senaste landvinningar.

"Är du inte rädd?"

"Inte nu längre. Jag har varit rädd hela mitt liv, men nu, när jag trängts in i ett hörn, är rädslan borta. Det finns ju bara *en* utväg."

Joakim tittade på honom med klara ögon.

"De kommer att tvinga dig att döda mig, för att få dig att hålla tyst, för att bryta den sista lojaliteten mot det som min far representerade. Och jag ser helst att du gör det. Dödar mig, alltså. Så jag vet att jag får det som jag vill."

Johan kände illamåendet vakna till liv igen.

"Vet du varför far lät dig vara?"

"Jag misslyckades. Jag kunde inte leva upp till..."

"Du har fel, Johan. Helt fel. Han släppte kontakten med dig för att du hade hjärta. Du var känslig. Han ville skydda dig. Men kort innan han dog erkände han för mig att han kanske gjort ett misstag. Du tycktes klara dig bra i den här världen. Kanske berodde det på din militära träning, kanske på revanschlust... Förmodligen båda."

Johan svalde hårt.

"Jag har en önskan", sade Joakim och sträckte fram ett hopvikt papper, fullklottrat med en minimal handstil. "Mitt testamente."

Johan tog emot det med darrande hand.

"Läs det inte nu. Läs det efteråt. Det rör min sista önskan, och du är den ende som kan utföra den."

7

Dagen efter, klockan fem på morgonen, tog Johan och Kaj med sig Joakim i en oskyldad bil till soptippen utanför staden, och Johan sköt honom i hjärtat med en grovkalibrig revolver. I hjärtat, inte i huvudet. Helt enligt hans önskan. Han ville inte gå miste om sin dödsupplevelse.

När han fallit till marken seglade en flock måsar ner från skyn och täckte hans kropp. Kaj dokumenterade hela förloppet med en miniatyrvideo, som skulle presenteras för VD Stolpe och bli Detektoramas fribrev.

Johan och Kaj återvände till sina vanliga plikter under fullständig tystnad. Dådet låg som en ogenomtränglig mur mellan dem.

8

Sent på kvällen samma dag läste Johan testamentet i sällskap med en allt lättare flaska *Talisker*. Hans rädslor, tänkte Johan. Nu är de slut. Och Detektoramas framtid är säkrad.

Men hans egen framtid var högst osäker. Han trodde inte att Stolpe skulle våga ha honom vid liv.

Han började följa testamentets instruktioner samma natt, när han ansåg sig vara tillräckligt nykter.

Han ställde bilen utanför villans port, gick ut och öppnade bagageluckan. Väl dold av den Baltiska dimman och andningsfiltret lyfte han ur en stor dunk bensin. Han öppnade porten med nyckeln han tagit ur Joakims tillhörigheter, skyndade sig genom trädgården, bröt Detektoramas dörrsigill och klev in. Bensindunken ställde han precis innanför dörren.

Han hajade till. Två röda ögon glödde mot honom. Han tände ficklampan. Hunden stod vid källardörren. Den viftade på svansen, verkade känna igen honom. Han gav den en snabb klapp på huvudet och skyndade ner i källaren.

Där letade han upp ett av energiminnena, som bar den beteckning som angetts i testamentet, och tog det från hyllan. Sedan gick han bort till vv-anläggningen och öppnade en av lådorna i den metallhurts som stod intill. I den fann han en bunt sammanbundna kollegieblock. *Aionprogrammet*, stod det skrivet på framsidan. Joakims livsverk.

Med livsverket och minnet under vardera armen tog han sig försiktigt upp för den branta trappan, mån om att inte snubbla. Det hade inte sett bra ut: "Alkoholpåverkad direktör snubblar i brant trappa och slår ihjäl sig under stöldräd."

Väl uppe hastade han ut, tätt följd av hunden som skällde på sitt plåtaktiga sätt. Kollegieblocken och minnet lade han i baksätet. Hunden hoppade in, glad och uppspelt. Joakim hade inte sagt något om hunden i testamentet. Johan visste inte hur han skulle göra, men till slut bestämde han sig för att ta med hunden också.

Sedan återvände han in i villan och öppnade bensindunken och började preparera villan.

På några minuter var villan ett blossande eldhav.

9

Hemma i bostaden följde Johan de sista instruktionerna medan gryningsljuset bröt igenom dimman utanför fönstren. Han drog ut sladden till videofonen, och via datorn kopplade han upp sig på nätet och gick in på japanska MemoNets hemsida. MemoNets var ett bolag i Mitsushimakoncernen. I det textfält som angetts av Joakim knappade han in följande meddelande:

*En blomma faller
att spara i varsam hand
på vägen hemåt*

Sedan bröt han förbindelsen och föll ihop på sängen, där även hunden funnit vila, och somnade in i en mardröm, där han satt i ett styrelsemöte bland dreglande varulvar.

Det ringde på dörren. Han vaknade och sneglade på klockan. Hon var fem i elva. Han hade sovit bort halva arbetsdagen. Nu hade antagligen någon sekreterare kommit för att hämta honom.

När han öppnade möttes han av två män och en kvinna, alla klädda i andningsfilter. En av männen sprayade något i hans ansikte, något isande kallt, varpå han försjönk i djup, drömlös sömn.

10

Han vaknade naken på en väldoftande golvmadrass. Han låg kvar en stund och tittade sig förvirrat omkring.

Väggarna som omgav honom bestod av rispapper. Han flinade. Drömmen var högst realistisk. I hörnet av rummet stod en vv-anläggning och ovanpå låg en datahjälm av senaste snitt.

Han reste sig upp, tittade ut genom rummets enda fönster. Och utanför såg han en trädgård med körsbärsträd och vitt grus, som krattats i harmoniska cirklar kring en uppsättning svarta stenar. I utkanten av trädgården såg han en hjulbent japan jaga robothunden med en kratta. Allt i skuggan av ett högt berg. Han stirrade länge och väl. Det var ingen dröm. Han mindes sprayen, han mindes två män och en kvinna.

En röst i miniatyr kallade på honom. Rösten kom från datahjälmens. Han tog hjälmen i sina händer. Hörde sitt namn nämnas gång på gång. Han drog hjälmen över huvudet.

Och mötte Joakim Bander, stående framför en simulering av villan, men fri från dimma och höstligt förfall. Joakim närmade sig honom, så han befann sig rakt framför. Hans ansikte var lugnt, harmoniskt. Rädslans alla spänningar var borta.

”Jag är ledsen att din väg hit blev litet brutal”, sade Joakim. ”Du och hunden fick åka som riskavfall från Malmö till Hannover och från Hannover till Singapore och från Singapore till Tokyo.”

”Så jag är verkligen i Japan?”

Joakim nickade. Han verkade fullt mänsklig. Johan kände hur håren reste sig på armar, ben och nacke.

”Nej Johan, jag är ingen simulering i vanlig mening. Jag är ett mentalmönster, en rad kognitiva processer som bearbetar Joakim Banders minnesdata. Jag är alltså Joakim.”

”Men det är... Man har sagt att det är omöjligt.”

”Inget är omöjligt. När man kan göra avläsningar på molekylär nivå, kartlägga neuronstrukturer in i minsta detalj, då är alla hinder borta. Jag ser mig ur ett religiöst perspektiv nu, Johan. Jag är renad, jag är i himmelriket, befriad från rädslor och hat, befriad från känslolivets starkaste yttringar. Känsloregister är så svåra att återskapa, och här fyller de egentligen ingen funktion. Men jag erkänner att känslor är bra att ha, utan dina hade jag inte kommit hit, eller hur?”

Johan visste inte vad han skulle svara. Han bara stirrade dumt ut i den virtuella världen.

”Det återstår så mycket arbete, Johan. *Aionprogrammet* är inte slutfört. Du har gjort det möjligt för mig att slutföra det.”

”Jag dödade dig, Joakim.”

”Nej, det gjorde Banderkoncernens ledning. Du var ett verktyg. Men om du vill kan vi ägna tid åt att diskutera moral och ansvar, även om jag hellre vill tala om själen. Jag tror det blir inspirerande för oss båda att göra det här, vid foten av Fuji. Eller hur, Johan?”